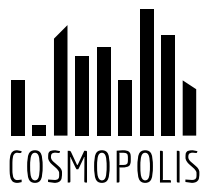

JENNI FLETCHER

Na startu

*Dokáže tlukot
srdce přehlušit
i řev motorů?*

JENNI FLETCHER

No startu

JENNI FLETCHER

No startu

Přeložila Kateřina Cinková

Text copyright © Jenni Fletcher, 2025

First published as *Falling Fast* in 2025 by Penguin Books, an imprint of Penguin Random House Children's, which is part of the Penguin Random House group of companies.

No part of this book may be used or reproduced in any manner for the purpose of training artificial intelligence technologies or systems. This work is reserved from text and data mining (Article 4(3) Directive (EU) 2019/790).

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Kateřina Cinková, 2026

ISBN 978-80-271-6125-6

Nyní, když jsou novoroční oslavy za námi, se my, fanoušci motorsportu, můžeme pustit do práce. F1 se vrací na konci února a já už se nemůžu dočkat!

Novinky z monopostu, 6. ledna

PROLOG

Na začátku filmu *Čaroděj ze země Oz* je scéna: Doroška otevře dveře a z nebarevného, sépiově hnědavého Kansasu třicátých let vykročí do světa v úžasných barvách technicoloru. Přesně takhle se cítím v tuhle chvíli, když se dveře výtahu otevrou a odhalí velký otevřený kancelářský prostor, zařízený v odstínech slunečnicově žluté a zářivě lesklé bílé barvy. Jenže tohle není Oz, říše divů, ani žádná jiná kouzelná země ukrytá za obyčejně vyhlížejícími dveřmi. Tohle je britské sídlo týmu formule 1 Quezady a já jsem v životě neviděla nic krásnějšího.

Jsem tak uchvácená, že se sotva dokážu pohnout. Jen stojím a zírám, srdce mi buší o závod, dokud se dveře nezačnou znovu zavírat, a já musím rychle proklouznout mezerou, abych nepřejela své patro. Není to zrovna nejdůstojnější začátek pohovoru, ale naštěstí se mým směrem nikdo nedívá. Všichni jsou zaneprázdnění důležitými věcmi souvisejícími s Quezadou, a tak si rukama uhladím černý blejzr, zkontroluju, jestli jsou mé dlouhé kaštanové vlasy stále úhledně svázané do culíku, a na okamžik si dovolím nasát atmosféru.

Není to úplně ústřední sídlo, jelikož tahle kancelář je poblíž Milton Keynes a hlavní základna týmu se nachází na předměstí Barcelony, ale sídlí zde oddělení managementu a oddělení

pro styk s veřejností a to stačí. Skutečnost, že jsem se dostala až sem, na pracovní pohovor s pravděpodobně nejlepším týmem F1 v historii, mě naplňuje vzrušením. Teď už jen musím přesvědčit Jaspéra Ramíreze, ředitele globální komunikace, aby mě přijal.

Myslím, že mám slušnou šanci. Jsem efektivní, odpovědná a pečlivá. Jsem také obětavá, motivovaná a připravená pracovat v jakoukoli denní dobu a přežívat jen na šloficích a černém kafi, protože po práci ve formuli 1 – konkrétně v Quezadě – toužím od svých patnácti let. A jelikož mé řídičské schopnosti jsou trapně průměrné, být součástí jejich komunikačního týmu – mluvit o F1, přesvědčovat ostatní, aby mluvili o F1, a zkratka pro F1 dýchat – je tou nejlepší možnou alternativou.

Chci tu práci tak moc, že už skoro cítím na jazyku, jak chutná.

Protože už opravdu bude vypadat divně, jestli se okamžitě nepohnu, nenarovnám ramena a nezamírím k nejbližšímu stolu. Veškerý nábytek je ve žluté barvě, takže kancelář vypadá jako vnitřek nějakého obrovského včelího úlu, ve kterém to bzučí aktivitou. Ale Quezada není jen závodní tým, je to celosvětová značka. Slyšeli o ní dokonce i lidi, co nemají rádi auta.

Od chvíle, kdy jsem je poprvé viděla závodit, jsem věděla, že tohle je tým pro mě. Byl to určující okamžik mého života – jako by mě uprostřed širého oceánu unášel proud a já před sebou zahlédla záchranný člun. Kdyby nebylo Quezady, možná bych pořád ležela na kanapi, příliš deprimovaná na to, abych vstala, nebo si dokonce dělala plány do budoucna. Od té doby je žlutá mou oblíbenou barvou, přestože se k mé růžové pleti vůbec nehodí. Pokud bude třeba, jsem připravená spustit improvizovanou přednášku o historii společnosti (založena bratry Adamem a Pedrem Quezadovými v roce devatenáct set šedesát dva) a oslnit je veškerými daty a podrobnostmi o jejich třiceti sedmi

vítězstvích ve světovém šampionátu a třiceti pěti Pohárech konstruktérů. V podstatě jsem ten nezapálenější kandidát, jakého by si mohli přát, ale pokud to bude nutné, jsem taky ochotná prosit je na kolenou.

„Ahoj,“ pozdravím recepční. „Na desátou mám schůzku s Jasperem Ramirezem.“

„To jsem já,“ ozve se muž kolem čtyřicítky, se zelenýma očima a tmavými vlasy po ramena, který se odlepil od stolu, o nějž se pár kroků ode mě opíral. „Jdete přesně na čas.“

„Ava Yearwoodová.“ Pevně si s ním potřesu rukou.

„Známá také jako *Novinky z monopolu*.“ Při vyslovení jména mého podcastu se usměje. „Vítejte v Quezadě, Avo.“

Úsměv mu opětuju, protože jeho slova znějí mým uším jako rajská hudba. „Děkuju. Jsem ráda, že tady jsem.“

„Ten pocit je vzájemný. Pojdme se vrhnout na formality, ano?“ Mávne rukou a naznačí mi, abych jej následovala. „Tudy.“

Jasperova rohová kancelář je ze všech čtyř stran prosklená – ze dvou stran skýtá výhled na pěstěné zahrady –, s nepraktickým bílým kobercem a minimalistickým vybavením. V místnosti jsou jen tři kusy nábytku: lesklý zakřivený stůl jako z kosmického věku a z každé strany vždy dvě žlutá kožená křesla. Všechno vypadá draze a bez poskvrnky, přesně tak, jak jsem si to vždycky představovala.

„Obávám se, že jsem neměl možnost pořádně si prostudovat váš životopis.“ Jasper se posadí ke stolu, otevře jeden ze svých čtyř notebooků a několik vteřin těká očima po monitoru, načež se obrátí ke mně. „Ale vaše jméno se ke mně dostalo od Giovanniho Bauera. Vy dva jste přátelé, že ano?“

„Ano.“ Vlastně znám Gia přes jeho bývalou falešnou, teď již skutečnou přítelkyni Maisie, ale přestože okolnosti jejich

vztahu nebyly tajemstvím, bylo by příliš komplikované to vysvětlovat.

„A chcete pracovat ve formuli 1?“

„To chci,“ odpovím důrazně a vím, že dostatečně silně se to ani vyjádřit nedá. „Kromě svého podcastu jsem také dobrovolničila při místních závodech a přispívám do spousty online fór. Jsem tím v podstatě posedlá.“

„Ten pocit znám,“ ušklíbne se Jasper. „Přesto se musím zeptat. Pokud se přátelíte se současným světovým šampionem, proč vám Gio nedohodil práci ve Fraseru?“

„Protože ví, že fandím Quezadě. Je to můj oblíbený tým od chvíle, kdy jsem viděla Torrese porazit Sullivana v Melbourne.“

„Torrese?“ Jasper se opře do křesla. „Kdy to bylo, před šesti sezonami?“

„Ano. Byl to jeho poslední rok, než ukončil kariéru. Tenhle závod mě nadchnul. Od té doby jsem Quezadě věrná.“

„Ale váš podcast je o F1 obecně?“

Přikývnu. „Snažím se být objektivní a férová.“

„To je dobře. Férovost je důležitá.“ Znovu se zadívá do svého notebooku. „Takže, jak jsem řekl Giovi, nabízíme juniorskou pozici v našem komunikačním oddělení, ale je tam spousta příležitostí k postupu. Koukám, že máte maturitu ze španělštiny...“

„To mám. Napadlo mě, že by se jednou mohla hodit.“

„A titul máte z mediálních studií?“

„Budu mít. Poslední zkoušky mě čekají v květnu.“

„Aha...“ Nakrčí čelo. „V květnu?“

„Ano.“ Bojím se zeptat, co jeho tón znamená. „Je to problém?“

Váhá a bubnuje prsty o stůl. „Budu k vám upřímný, Avo. Myslím, že jste perfektní kandidátka.“

„Jsem.“ Poposednu si na okraj křesla. „Vím, že jsem.“

„Bohužel, potřebuju lidi hned a s obsazením rozhodně nemůžu čekat až do května. Příští měsíc začíná sezona a máme před sebou spoustu příprav. Na Valentýna představujeme nový vůz.“

Ztěžka polknu. Moje představa zářné žluté budoucnosti se mi začíná rozplývat před očima. Tuhle příležitost si nemůžu nechat proklouznout mezi prsty. „Bylo by možné pracovat na dálku nebo na částečný úvazek, dokud nebudu mít po zkouškách? Jsem si jistá, že zvládnu obojí. Mám vynikající schopnosti time managementu.“

„Obávám se, že ne.“ Zavrtí hlavou. „F1 je způsob života, musíte do toho jít naplno. Pokud tu práci chcete, musíte začít okamžitě.“

Ztuhnu. Tohle je totiž jediná věc, kterou nedělám polovičatě. Už dávno jsem v tom až po uši. Potřebuju jen pět měsíců, abych si dodělala titul. Ledaže... Zatajím dech, když mě napadne, že bych mohla univerzitu prostě pověsit na hřebík a vykašlat se na zkoušky. Kdo potřebuje diplom? Mohla bych prostě odejít a začít tady...

Celá moje bytost se proti této myšlence bouří. Mám životní plán, takže možnost, že bych cokoli z něj změnila – i kdyby to bylo kvůli mému vysněnému cíli –, ve mně okamžitě vyvolá paniku. Pokud se teď vzdám vzdělání, pak jediné, co mi z těch stovek hodin učení zůstane, je dluh třiceti pěti tisíc liber a dva extrémně zklamaní rodiče. Pokud byt jen navrhnou odchod ze školy, hned budou předpokládat, že jsem se znovu nervově zhroutila, a budou spěchat domů ze své jedenáctiměsíční cesty kolem světa, aby se o mě postarali. Přitom ji plánovali doslova desetiletí a jsou pryč teprve týden!

Ale tohle je Quezada!

Jsem tak rozpolcená, že ani nedokážu dát dohromady odpověď. Jen sedím, svým třípalcovým jehlovým podpatkem poklepávám o koberec a bezhlesně hledím na Jaspera.

„Podívejte, nežádám, abyste opustila studium. Popravdě trvám na tom, abyste to nedělala.“ Vypadá, že moje váhání chápe. „Mezi mnou a Giem zřejmě došlo k nedorozumění. Měl jsem za to, že jste k dispozici ihned.“ Zaklapne svůj notebook. „Takže mi zavolejte na konci sezony a můžeme si znovu promluvit.“

„Děkuju. To je od vás velmi laskavé.“ Odkášlu si. Je zřejmé, že teď už nic víc nez můžu, abych změnila jeho názor, ale jsem rozhodnutá vznést jeden poslední požadavek. „A kdyby se něco objevilo během léta...“

„Budu na vás myslet.“

Přinutím se k úsměvu a natáhnu se pro svou kabelku Monos Metro – nedávný narozeninový dárek od mého bratra. Připadám si, že se pohybuju jako ve zpomaleném záběru, jako bych si podvědomě myslela, že když dám Jasperovi více času, změní názor.

Je to jen dočasná překážka, nic víc, namlouvám si. Potřebuju se držet skutečnosti, že mě Jasper pozval znovu. Pořád mám kontrolu nad situací a nemůžu – *nedovolím* – se tím nechat zastavit nebo zlomit. Pokud se budu držet plánu, všechno vyjde, jak má. Čekala jsem tak dlouho, abych se dostala do F1, můžu počkat ještě trochu déle. Jedenáct měsíců, abych byla přesná.

Připadá mi to jako věčnost.

„Děkuji za váš čas, pane Ramirezi.“ Vstanu, ačkoli mě to stojí veškeré úsilí. „Uvidíme se v prosinci.“

Po třech měsících sezony F1 musí být zklamaný každý, kdo očekával, že Fraser letos ujede s trofejí. Quezada je zpátky ve formě a soutěž se proměnila v boj mezi současným světovým šampionem Giovannim Bauerem z Fraseru a dvojnásobným šampionem Jaxonem Marrem z týmu Quezada.

Další velkou novinkou tohoto víkendu je možné vzkříšení týmu Rask Racing. Po úžasném začátku sezony Rask pronásledovaly technické problémy, které je zatlačily na konec tabulky. Ale po včerejším zisku třetího postu v kvalifikaci se zdá, že se norský řidič Leif Olsen vrací do boje.

Mimochodem, nemůžu uvěřit, že jsem skutečně v Monaku a můžu to vidět!

Novinky z monopostu, 25. května

„Jsi v pohodě?“

Sundám si sluneční brýle, abych se podívala na svou nejlepší kamarádku a bývalou spolubydlící Maisie. Je možná jedinou osobou na světě, která by v den, jako je tento, položila tak nesmyslnou otázku.

Ležíme na opačných koncích velké krémové pohovky, zastíněné baldachýnem, na palubě luxusní super jachty. Kotvíme vedle desítek dalších nemožně obrovských jachet v křišťálově čistých vodách monackého přístavu a čekáme na začátek té nejokázalejší velké ceny v celém kalendáři formule 1. Který člověk – oprava, který fanoušek F1 – by nebyl v pohodě?

Ale upřímná odpověď je, že v pohodě nejsem. Uběhly už čtyři měsíce, co jsem opustila kancelář Jaspera Ramireze, a neuplynul ani den, kdy bych si nekladla otázku, zda to nakonec nebyla největší chyba mého života. Být tady jako divák je úžasný, jedinečný zážitek, ale zároveň bolestivá, srdcervoucí připomínka toho, co mohlo být. Jen mi připadá nevděčné říct to nahlas.

„Jsem v pořádku.“ Odvrátím tvář, aby nepoznala, že lžu. S Maisie jsme se potkaly v aule během prváku na vysoké a od té doby dokážeme číst jedna v druhé. Od okamžiku, kdy jsme se poznaly, nám bylo jasné, že jsme na stejné vlně – možná proto,

že jsme v minulosti obě prožily věci, které nám... komplikují život, abych tak řekla.

„Nemusíš to říkat nahlas, vím, že to musí být těžké.“ V jejím hlase slyším účast.

„Možná trochu,“ přiznám. „Ale pořád jsem nadšená, že jsem tady. Děkuju za pozvání.“

„Nemáš za co! Jen bych si přála, aby bylo vhodnější načasování.“ Odhodí stranou svůj iPad a s frustrovaným zavrčením potřeše kaštanovými kadeřemi. „Mám pocit, že mi praskne hlava, a ještě mi toho zbývá tolik zeditovat. Chtěla jsem dokončit další kapitolu, než začne závod.“

Podívám se na telefon. Do startu zbývá jen pět minut. To sotva stačí, abychom si objednaly koktejl se šampaňským a vydaly se na záď sledovat závod. Mně zkoušky skončily před třemi dny, ale Maisie má tenhle týden dvě a vím, že se cítí přetížena. Není jednoduché učit se na závěrečné zkoušky ve sportovní psychologii a snažit se dostat na prestižní magisterský program, trénovat přitom na závody ve sjezdu horských kol a zároveň chodit se světovým šampionem F1, který tráví většinu času na cestách. Táhne ji to několika směry naráz. Proto se nedávno odstěhovala z našeho bytu k Giovi, aby tak spolu mohli trávit aspoň nějaký čas, když je Gio doma. Mám za ni opravdu radost, přestože mi můj vlastní život teď připadá o trochu prázdnější.

„Víš,“ pronesu, přehodím nohy přes okraj pohovky a nenápadně se rozhlédnu kolem. „Nemusíš vidět každou vteřinu závodu. Můžeš editovat a já ti dám vědět, když se stane něco zajímavého.“

„To bys udělala?“ Vykulí na mě své hnědé oči. „Připadám si jako příšerná přítelkyně, ale když budu pracovat teď, můžu si dát večer oraz.“

„Nejsi příšerná – jen zaneprázdněná.“ Mrknu na ni. „Nikomuto nepovím, slibuju.“

„A proto tě mám ráda.“

„Taky tě mám ráda.“ Pošlu jí vzdušný polibek, popadnu svůj klobouk se širokou krepou a vydám se k zábradlí na zádi jachty. Zahledím se přes červené střechy knížectví a skalnaté útesy, které se tyčí za nimi. Výhled je opravdu neuvěřitelný. Počasí je taky dokonalé – je slunečno, ale ne příliš horko, jemný vánek rozechvívá stovky červenobílých monackých vlajek. Všechny tribuny a balkony jsou zaplněny diváky a vzduch je naplněn tichým očekáváním.

Navzdory svým smíšeným pocitům si velmi dobře uvědomuju, jaké mám štěstí, že jsem tady a můžu se dívat z přístavu. Z této výhodné pozice vidím na výjezd z tunelu a zatáčku Tabac, jeden z nejrychlejších úseků na úzkém městském okruhu. Pokud se někdo pokusí o předjíždění, bude to nejspíš tady, přestože šance na úspěch jsou malé. Průměrná rychlost závodu je v Monaku nižší než na jiných okruzích a klikaté silnice a těsné zatáčky předjíždění ztěžují a mohou být potenciálně nebezpečné. Tohle je závod, který chce každý jezdec vyhrát, a úporná snaha může mnohdy vést k neuváženým rozhodnutím. Obecně ale platí, že ten, kdo startuje z pole position, tam taky skončí, což je v tomto případě pro Gia dobrá zpráva.

Soustředím svou pozornost na obří přístavní obrazovku, zatímco řidiči nastupují do svých vozů na zahřívací kolo – Gio za Fraser na pole position, Jaxon Marr za Quezadu z P2. Hned za nimi je největší překvapení víkendu. Jako většina expertů jsem na P3 očekávala buď Noa Shimizua v dalším autě Quezady, nebo Giova nového týmového kolegu Haydena Quaida, ale místo toho je to Leif Olsen za Rask, jehož působivý kvalifikační čas otřásl

celým paddockem. Ze všech jedenácti týmů měli Rask Rasing nejbouřlivější start sezony. Je známo, že mají mechanické problémy, a kromě toho není žádným tajemstvím, že jejich bývalý miliardářský majitel nesouhlasil se jmenováním nového šéfa týmu. Nikdo však netušil, že už před měsícem prodal všechny své zbývající akcie a že jednoduše odejde, společně s výraznou částí zaměstnanců, a nechá svůj bývalý tým napospas osudu.

Osobně mám ráda Bastiana Aaltoa, mírného Fina, který pro F1 pracuje už skoro dvě dekády – zprvu jako inženýr, později jako sportovní ředitel. Myslím, že jako šéf týmu v Rasku dokáže úžasné věci. Leif Olsen taky. Ze všech nových závodníků na startovním roštu mě tenhle zaujal nejvíc. Ačkoli kromě Gia jednotlivé jezdce nepodporuju.

Moje věrnost stále patří Quezadě, což znamená, že stojím za každým, kdo pro ně závodí, bez ohledu na to, kdo to je nebo co si myslím o jeho závodním stylu. Ale na Leifu Olsenovi mě něco přitahuje, a nejen proto, že jako rezervní jezdec Chilternu předjel v posledním kole Luca Farrona při loňské Velké ceně Japonska – byl to manévr, který Giovi zajistil titul.

Taky není na škodu, že vypadá jako moderní Viking, s tou svou hranatou čelistí, vysokými lícními kostmi a platinovými vlasy. V rozhovorech působí zdvořile, ale zdrženlivě – je tím typem jezdce, který si drží odstup a vyhýbá se pozornosti, kdykoli to jen jde. Ale v autě je jeho styl naprosto fascinující – spíš elegantní a plynulý než agresivní. Je to ta nejčistší poezie na závodní dráze, jakou jsem kdy viděla.

Když mu auto šlape, jako při úvodní Velké ceně Austrálie, patří mezi nejlepší. Je pravda, že mu ten den pomohla náhlá bouřka, která poslala pět jezdců do bariéry, ale dojet si pro třetí místo hned ve svém druhém závodě v F1, to byl i tak neuvěřitelný

výkon. *Pak* Rasku začaly technické problémy a od té doby musel Olsen ve třech ze šesti závodů odstoupit. Držím palce, aby dneska vydržel až do konce.

Když auta dokončí zahřívací kolo a seřadí se zpátky do startovních pozic, zatajím dech. Nastane okamžik ticha a pak se obrazovka přepne na pět světel na semaforu nad tratí. Jedno po druhém se rozsvítí červeně. Čekání na to, až zhasnou, mi každé nahání husí kůže. Většina kolizí mezi auty se odehraje v prvním kole, když řidiči bojují o pozice, takže pokud dojde na výraznou změnu v pořadí, stane se to obvykle teď.

Světla zhasnou. Motory zaburácejí, dav jásá a závodníci vyrazí.

„Páni!“ zvolá Maisie, když o pět hodin později stojí ve dveřích mé kajuty.

„Myslíš?“ Zapíchnu si poslední sponku do svého nízkého drdolu a pak se nervózně zatahám za výstřih černého overalu. Nepamatuju si, že by mi tak těsně obepínal křivky, když jsem si ho kupovala, ale v poslední době jsem ze stresu dost jedla.

„Ano!“ Odstrčí mi ruce. „Vypadáš úžasně.“

„Ty taky.“ O krok ustoupím, abych ocenila její zářivě modré minišaty. „Nemůžu uvěřit, jak jsi z cyklistiky vysportovaná. A nohy máš prostě neuvěřitelné.“

„Díky.“ Vysekne modelkovskou pózu. „Kdy jindy se vyparádit než v Monaku?“ Zkontroluje čas na telefonu. „Měly bychom jít. Máme hodně co oslavovat.“

„Hádám, že Gio je po svém vítězství v dobré náladě,“ nadnesu, popadnu kabelku a vydáme se po schodech na palubu. „Nebudu se ptát, kam jste se vy dva vytratil, když se vrátil. Sotva jsem ho stihla pozdravit!“

„Jo, za to se omlouvám.“ Škádlivě se na mě usměje. „Ale můžeš mu poblahopřát v klubu – setká se tam s námi.“

Po můstku opustíme jachtu. Je to zvláštní myšlenka, že ještě dnes odpoledne byla ulice vedle nábřeží závodní dráhou. Úklid je již v plném proudu, dočasné bariéry jsou odstraněny a život se vrátil do normálu, přesto je kolem ještě spousta lidí, kteří celému místu dodávají večírkovou atmosféru.

Osobně bych si přála, abychom mohli zůstat tady venku, ale tohle je Giův večer, takže si nestěžuju, když nás člen Frasero-va PR týmu vede do klubu v boční ulici. Střeží ho malá armáda vyhazovačů, kteří se na nás podezřívavě dívají, když se kolem nich protahujeme na taneční parket. Uprostřed je vyvýšená kóje blyštící se zlatými a zelenými světly, odkud DJ pouští taneční hudbu. Je těžké odhadnout, jak je místnost velká, protože všechny čtyři stěny pokrývají zrcadla, která všechno odrážejí. Absurdní ráz dodávají této prostoře stromy náhodně rozetě po podlaze, skutečné palmy, které se tyčí ke skleněnému kupolovitému stropu. Neodvážuju se zeptat, kolik stálo nás sem dostat, protože už předem vím, že já si to nemůžu dovolit. Naštěstí jde dnešní večer na účet Marka Haddona, Giova velkorysého šéfa.

„Tamhle je!“ překřičí Maisie hudbu a ukáže k soukromé zóně vedle baru. „Pojď.“

Zhluboka se nadechnu, abych se uklidnila, a následuju ji. Zkušenost mě naučila držet v podobných přeplněných prostorách emoce na uzdě. To poslední, co potřebuju, jsou staré vzpomínky, které by sabotovaly můj pokrok, ale po šesti letech tréninku se ze mě naštěstí stal expert na udržení sebekontroly.

„Ahóóój!“ pozdraví nás Gio a přistoupí k nám. Je oblečený v pomačkané košili a bílých chinoskách a se svými tmavými

kudrnami a nápadnýma tyrkysově modrýma očima mu to sekne jako vřdycky. „Obě vypadáte nádherně!“

„Díky.“ Usměju se, přestože vím, že má oči jen pro Maisie. „A gratuluju. Tohle je druhé vítězství v řadě. Měl bys dát šanci i ostatním jezdcům.“

„Cha! Možná příští rok.“ Ovine ruku Maisie kolem pasu a přitiskne jí rty na čelo, jako by se jí nemohl nabažit. „Pro Fraser to byl dobrý den, obzvláště když Hayden dojel druhý. A kdo dojel třetí?“ Ušklíbne se na mě. „Ach tak, Quezada *ne*.“

„Udělali pár chyb při zastávkách v boxech, to je celé,“ odvětim vzdorně. Jako třetí skončil jeden z jezdců Gold Dartu, takže piloti Quezady spadli na čtvrté a šesté místo.

„*Jasně*. Nicméně pojdte se seznámit s Leifem a Coreym z Ras-ku.“ Gio mávne k baru. „Pozval jsem je.“

Popadnu ho za paži. „Leifa Olsena?“

„Ano.“ Znovu se na mě podívá. „Proč? Máš zájem? Jsem si docela jistý, že je single.“

„Proto se s ním setkat nechci. Jen je prostě *neuvěřitelný* jezdec,“ rozplývám se, dokud si neuvědomím, s kým to mluvím. Kousnu se do jazyka. „Jako ty, samozřejmě.“

„A-ha. Dobrý pokus.“ Gio se zasměje a pak se podezíravě podívá na Maisie. „Byla takhle unesená, když poprvé potkala mě?“

„Ohó, tak z tohotohle mě vynechte,“ řekne Maisie a uculí se. „Pokud to pomůže, pořád jsi *můj* nejoblíbenější závodník.“

„Pomůže.“ Věnuje jí další políbek a pak se na mě zazubí. „Pojď, seznámím vás.“

Gio s Maisie odkráčí a nedají mi jinou možnost než je následovat. Chtěla jsem chvilku na přípravu, ale teď si můžu jen přitisknout ruku na hrud', jak se mi ze žaludku dere vzrušení, protože u baru už vidím pár povědomých tváří.

„Pánové!“ zvolá Gio, když k nim dojde. „Toto je Maisiina kamarádka Ava. Avo, tohle jsou Leif a Corey.“

„Ahoj! Moc ráda vás oba poznávám,“ pozdravím a snažím se najít rovnováhu mezi přátelskostí a soucitem, protože jestli Quezada měla špatný den, pak den Rasku byl katastrofální. Leif jel perfektní závod, dokud se mu v jednadvacátém kole neporouchala převodovka, zatímco Corey dojel šestnáctý – sice ne poslední, ale pořád na hony daleko od bodů.

„Nazdar, Avo,“ opětuje Corey pozdrav se svým silným a sexy australským přízvukem. Tohle je jeho druhá sezona v F1, a ačkoli jeho závodní styl není kdovíjak vzrušující, mimo trať je u ostatních jezdců oblíbený a má reputaci největšího svůdníka v celém startovním poli. A teď chápu proč. Nejenže dokáže z obyčejného pozdravu udělat *neskutečně* svůdnou záležitost, on svůdně i vypadá. Oblečený v těsné tmavé košili a černých džínách, se spoustou silných stříbrných prstenů a s kaštanovými vlasy po ramena, zlatavýma očima a bronzovou kůží vyhlíží jako rocková hvězda.

Leif naproti tomu má krátké vlasy, šedomodré oči a strniště tak světlé, že je v podstatě neviditelné. Je vyšší než většina závodníků F1, má široká ramena a útlé boky a je oblečený ležérně: v baseballovém triku a vyšisovaných džínách. Na rozdíl od Coreyho nepozdraví. Dokonce se ani neusměje. Místo toho ztuhne, vytřeští oči a prostě... *civí*.

Moje nadšená bublina splaskne. Nedokážu jeho výraz rozluštit, ale rozhodně neříká „rád tě poznávám“.

„Takže, Avo, pracuješ v F1?“ zeptá se Corey.

„Zatím ne, ale doufám, že jednoho dne budu,“ odpovím s úsměvem, protože aspoň *on* se chová přátelsky. Quezadu ale nezmíním. Koneckonců to, že mi řekli, ať se znovu stavím za jedenáct měsíců, není vysloveně nabídka práce. „Ráda bych

pracovala v médiích nebo komunikaci, nejlépe pro tým, ale zrovna jsem dodělala školu a slyšela jsem, že najít si práci uprostřed sezony je těžké.“

„Nemůže ti Gio dohodit něco ve Fraseru?“

„Už toho pro mě udělal dost,“ řeknu překotně. Pravda je totiž taková, že už mi to nabídl, a já odmítla. Víím, jak se v něm bijí protichůdné pocity, a nechci ho stavět do nepříjemné pozice, obzvláště proto, že chápu jeho zdráhání. Quezada je hlavním rivalem Fraseru, což znamená, že jestli u nich v prosinci dostanu práci, cokoli, co se naučím v jednom týmu, by se mohlo dostat ke druhému, byť omylem.

„To je škoda.“ Corey na mě mrkne. „Mohlo by být zábavné vidět tě u startovní dráhy.“

„Nech ji být.“ Gio přestane olíbnout Maisiin krk a volnou paži obtočí kolem mě. „Jsem její čestný starší bratr.“

Usměju se, protože přesně tak to cítím taky, ačkoli doma už jednoho staršího bráchu mám. Je dobré vědět, že mi Gio kryje záda, zejména když uvážím, jak na mě Leif reagoval – jako by si myslel, že jsem zodpovědná za jeho dnešní prohru.

Znovu k němu zabloudím pohledem. Už na mě nezírá tak upřeně, ale má svrašťelé obočí a očima mi bloudí po těle, jako by nevěděl, kde se zastavit. Do tváří se mi nažene horkost tak silně, jak jsem už dlouho nepocítila. Napadá mě, že jsem o něm řekla něco negativního v jednom z dílů mého podcastu a on si to vzal osobně. Ačkoli si málem zavařím mozek, nic takového si nevybavím.

„Toho s tvou převodovkou je mi líto,“ řeknu, protože potřebuju nějak znovu získat kontrolu nad situací.

„O tom nemluvíme,“ odpoví za něj Corey. „To je naše týmová filozofie. Jdeme kupředu, nikoli zpátky. Žádné výčitky a žádná lítost.“ Položí Leifovi ruku na rameno. „I když je to na pytel.“

„Abyste věděli, Ava má podcast *Novinky z monopostu*,“ pro-
nese Maisie. „Měli byste se v něm objevit. Takhle jsme se s Giem
oficiálně seznámili.“

„Strašně rád.“ Corey ani nezaváhá. „Pošli mi podrobnosti
a naplánujeme to.“

„To by bylo skvělé.“ Vděčně se na něj rozzářím. „Děkuju.“

Kradmo se podívám na Leifa, ale ten mě zjevně ignoruje. Za-
tím neřekl ani slovo. Jediné pozitivum je, že už na mě dál ne-
zírá. Svůj tvrdý pohled místo toho upírá na taneční parket za
mou hlavou a pevně svírá čelist. Pokud jsem měla nějaké po-
chyby, řekla bych, že tohle je jasný důkaz – nechce se mnou mít
nic společného.

Poklepávám nohou do rytmu. No, je to v pohodě, protože
já s ním taky nechci mít nic společného. Obvykle k lidem ne-
pociťuju okamžitou antipatii, ale v tomto případě mi připadá
oprávněná. Nejenže se kvůli němu cítím nesvá, ale zároveň jsem
tak zklamaná. Před deseti minutami byl mým nejoblíbenějším
jezdcem, a teď se ukázalo, že je to kretén. Hádám, že je pravda,
co se říká: své idoly by člověk nikdy neměl poznat osobně.

„Dost bylo postávání,“ prohlásí Maisie. „Kdo chce tancovat?“

„Jsem pro.“ Corey pozvedne svou lahev.

„Já taky.“ Gio už míří k parketu.

„Já si dám prvně něco k pití,“ oznámím. Víím, jak můj mo-
zek funguje, a ještě nejsem připravená vrhnout se na taneční
parket. I když je tady Maisie, potřebuju čas, abych se tu trochu
rozkoukala.

„Oukej, ale ať ti to netrvá dlouho.“ Corey se na mě zabubí.
„Dohlídni na ni, kámo.“

Chvíli mi trvá, než mi dojde, na koho to mluví, pak další chví-
li, abych zpracovala fakt, že Leif taky nejde tancovat. *Sakra*.

Protáhnu si prsty, abych je nezatnula v pěsti. Nemůžu uvěřit, že si nikdo nevšiml jeho hrubého chování, natož aby ho na něj upozornil. Jenže Maisie a Gio jsou do sebe totálně zažraní a Corey je na to možná zvyklý...

„Jen vodu, díky,“ řeknu hostesce, která se v tu chvíli objeví. Na místech, jako je tohle, nikdy nepiju alkohol, jelikož raději ji zůstávám při smyslech, ačkoli poprvé za celou věčnost bych něco ostřejšího uvítala. Pokud by mě někdo mohl přimět k pití, mám pocit, že by to byl Leif Bez-zjevného-důvodu-civím-na-li-di Olsen.

Ticho mezi námi se zdá být nekonečné. Ne že by to bylo skutečné ticho, protože hudba je popravdě ohlušující. Ale stát takhle vedle sebe je *strašně* nepříjemné. Mám husí kůže, jelikož si silně uvědomuju jeho přítomnost, ale učinila jsem už dva pokusy o konverzaci a odmítám to zkoušet znova.

Naštěstí se vrátí hosteska s mou vodou, kterou do sebe kopnu v rekordním čase. Pořád nejsem připravená tancovat, ale cokoli je lepší než tohle.

Zrovna se otáčím, abych se rozloučila, když do mě někdo zezadu vrazí a strčí mě přímo na Leifovu hrud'. Automaticky zvednu ruce a roztáhnu prsty, zatímco on mě popadne za tricepsy. Okamžitě na mě zapůsobí zavlňení jeho prsních svalů a zemitá vůně, která obejde můj mozek a řítí se přímo do intimních partií mého těla. Tiskneme se k sobě tak těsně, že přes jeho oblečení cítím silné a těžké bušení jeho srdce – to moje se v odpověď rozbuší ve stejném rytmu.

Vůbec nejsem připravená na vulkanický žár, který ve mně při jeho doteku vybuchne. Překvapeně trhnu hlavou vzhůru, ale střetnutí s jeho pohledem situaci stokrát zhorší. Zorničky má tak rozšířené, že jeho oči vypadají spíš bouřkově černé než

modré. V líci mu cuká sval, jako by dotýkat se mě bylo nějakým druhem trestu, což je trochu ironické, když zrovna on je tím, kdo mě drží.

„Omlouvám se.“ Uskočím dozadu a vytrhnu mu ruce.

„To je v pořádku.“ Promluví – *konečně!* –, a přestože jsem jeho hlas slyšela při rozhovorech mnohokrát, zaslechnout ho na živo je šok. Je hluboký, podmanivě zbarvený přízvukem a jeho vibrace mi pronikají kůží a celým mým tělem, což ve mně vyvolává podivný pocit ztráty rovnováhy. Možná to cítí, protože pohledem sklouzne k mým nohám a pak se rychle vrátí k mé tváři. Ani tentokrát nemám ponětí, jak si mám jeho výraz vyložit.

„Ehm, já půjdu... tancovat...“ zamumlám a ukážu směrem ke svým přátelům. V tuhle chvíli nejsem ničeho jiného schopna. Navzdory vodě, kterou jsem vypila, mi vyschne v krku a ruce mě brní, jako by mě svými prsty popálil. Zaplaví mě panika. Musím jít, dostat se od Leifa Olsena co nejdál. Moje vyrovnanost není jen narušena, je naprosto zničena.

Sprcha

Vybalít

Kafe

Najít si práci

Nakoupit (mléko, lasagne, jablka, děkovný dárek pro M&G)

Ava Yearwoodová, Seznam úkolů, 26. května

2

Rozhodla jsem se. Už jsem se natrápila dost. Musím na Quezadu zapomenout (aspoň dočasně), vzít to prakticky a najít si práci. Nejlépe se smlouvou na šest měsíců.

K tomuhle jsem se rozhodla ráno po Velké ceně Monaka – zhruba dvě minuty po tom, co mě Gio a Maisie vysadili doma po našem brzkém ranním letu – a rovnou jsem se pustila do práce. Můj byt, který si levně pronajímám od svého bratrance, je uklizený a uspořádaný tak, jak jsem jej opustila, takže si napíšu krátký soupis úkolů, dám si sprchu, vybalím si svůj malý příruční kufřík, obleču si fialové legíny a tričko Eras Tour a zamířím do kuchyně.

Na stůl položím notebook, vedle něj rozložím řadu prázdných kartiček a pera, uvařím si espresso a pak začnu brouzdat po pracovních portálech. *Tohle jsem měla udělat dřív*, pomyslím si, *nejméně před pár měsíci*. Ale pořád jsem doufala, že se u Quezady naskytne nějaká příležitost. Jelikož se nic takového nestalo, zasvěťtím dnešek hledání zaměstnání.

O hodinu později už v ruce třímám seznam možností a naplňuje mě uspokojivý pocit, že mám zase vše pod kontrolou. Ně kterým lidem to může připadat divné, ale já shledávám seznamy vnitřně uspokojujícími. Bývaly doby, kdy jsem to s nimi možná trochu přeháněla – *vstát z postele, obléct se, vyčistit si zuby* –,

ale teď jsem v mnohem lepší psychické kondici a vím, jak se v ní i udržet.

Když jsem v půlce své první žádosti o práci, někdo důrazně zaklepe na dveře – jsou to dvě ostré série tří klepnutí. Nemusím se dívat, kdo to je, přestože mě to o pondělním poledni překvapuje.

„Dane!“ Vzezření mého bratra je ještě větším překvapením. Místo obvyklého elegantního obleku má na sobě modré šortky, tričko Nirvana a nové, draze vypadající tenisky Nike. Ještě víc mě znepokojí, že svírá zárubeň, měděně hnědé kudrny má vlhké potem, je celý ohnutý a lapá po dechu. „Tys byl...“ lépe si ho prohlédnu, „...běhat?“

„Ano.“ Jeho zelené oči – ve stejném odstínu chaluhové jako ty moje – ke mně vzhlednou a pak se odvrátí. „Netvař se tak šokovaně.“

„Nemůžu si pomoci. Myslela jsem, že běhání je moje parke-
ta, ne tvoje.“

„Zrovna jsem začal.“

„Oukej.“ Protáhnu obličej, protože pořád ztěžka funí. „Nic proti, ale nejsem si jistá, že to děláš správně.“

„Protože jsem *zrovna* začal. Pozveš mě dál, nebo ne?“

„No, když tak hezky prosíš.“ Otevřu dveře dokořán. „Proč nejsi v práci?“

„Zbylo mi pár dnů volna, tak jsem si udělal prodloužený víkend. Pak mě napadlo, že navštívím svou mladší sestru, aby mě mohla vyslyšet.“

„Promiň!“ rozesměju se a vedu ho do kuchyně. „Já jen, že se u mě obvykle nestavuješ.“

Pokynu mu, aby se posadil, přeju ke dřezu a natočím mu sklenici vody. S Danem jsme si byli vždycky blízcí, ale je těžké najít si čas na setkání, když má plno práce jako obchodní

analytik v jedné obrovské nadnárodní společnosti a k tomu stejně zaneprázdněnou snoubenku Hailey, která studuje medicínu.

„Takže běhání?“ nadhodím, podám mu sklenici a posadím se na protější židli.

„Napadlo mě, že zkusím něco nového.“ Pohodlně se opře a několika loky vodu vyhltně. „Víš, abych se dostal do formy.“

„To je super. Můžu ti sestavit program, jestli chceš?“

„Ne!“ Odpoví až příliš rychle. „Chci říct, bez urážky, ale poradím si.“

„Jak je libo.“ Opřu se. „Teď mi řekni pravdu. Poslali tě máma s tátou, aby ses ujistil, že jsem v pohodě, když se teď Maisie odstěhovala?“

„Jak –?“ S tůknutím položí sklenici na stůl. „Tak dobře, ano.“

„Proč?“ Podrážděně rozhodím rukama. „Řekla jsem jim, že jsem v pohodě. Dokonce jsem jim řekla, že jedu do Monaka. Poslala jsem mamce fotku z jachty!“

„Pořád mají strach.“ Dan vypadá zahanbeně. „A není to jediný důvod, proč jsem tady. Chtěl jsem tě navštívit už nějakou dobu.“

„No, to je pak v pořádku.“ Nadzvednu obočí. „Ale čistě ze zvědavosti, jak často mám podobné spontánní návštěvy očekávat? Sporadicky, nebo jsi mámě slíbil, že se budeš stavovat každých pár dní?“

„Nebyla to žádná formální dohoda. Ne všichni jsou tak organizovaní jako ty.“ Střelí pohledem po mém notebooku a kartičkách. „Co vlastně děláš?“

„Hledám práci. Dělán si seznamy a používám zvyrazňovače. Vždyť víš, jak to zbožňuju.“

„To vím.“ Rty se mu zvednou v úsměvu. „Vím, že máš nejspíš celý den naplánovaný, ale zajímalo by mě, jestli by sis se mnou nešla zaběhat. Vezmu tě pak na oběd.“